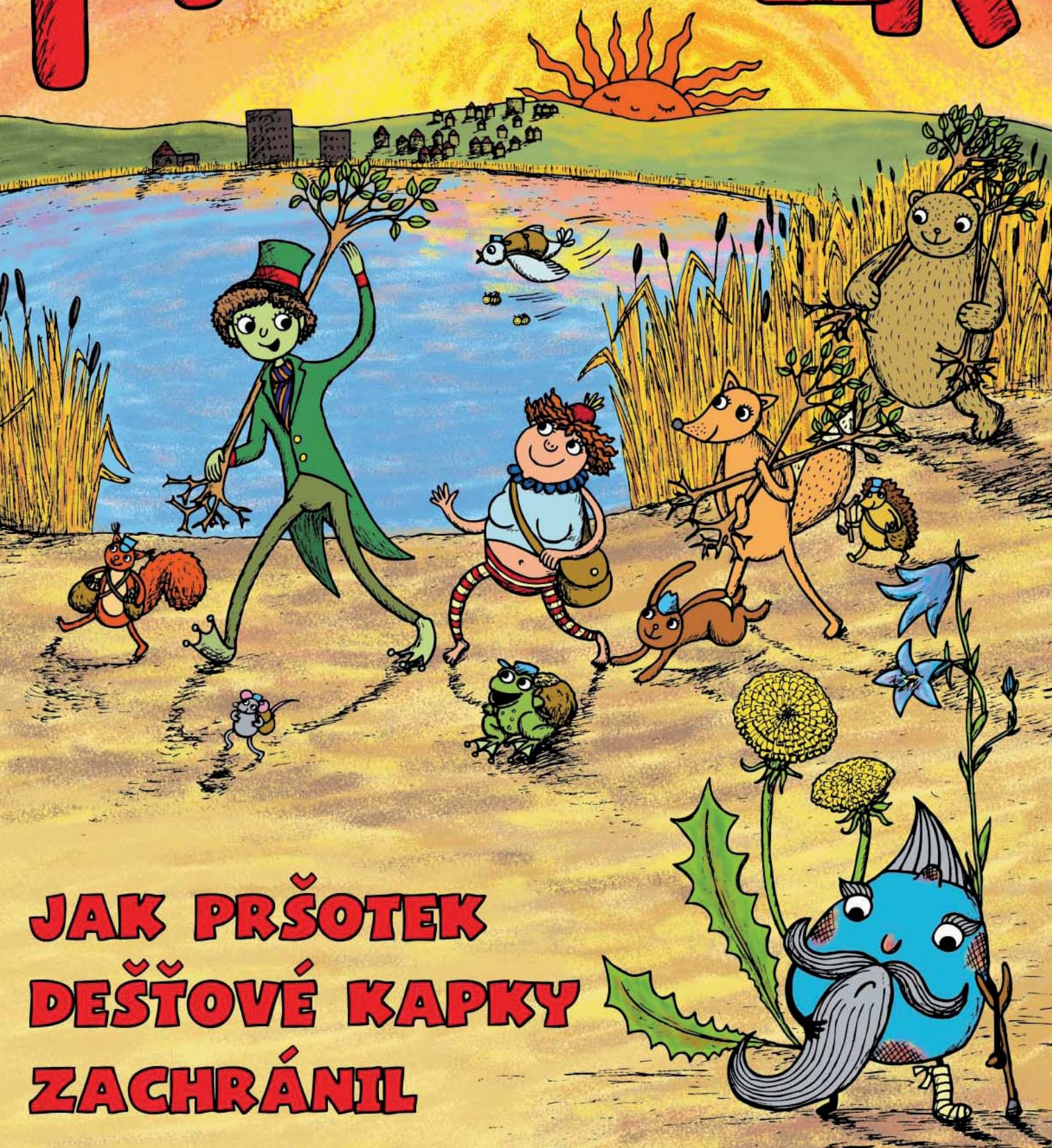

ADÉLA MORAVCOVÁ

JUDITA PROCHÁZKOVÁ, LUKÁŠ NOVÁK

PRŠOTEK

**JAK PRŠOTEK
DEŠŤOVÉ KAPKY
ZACHRÁNIL**

Předmluva

„Bez vody není života. Voda je drahocenná a pro člověka ničím nenahraditelná surovina. Zásoby sladké vody nejsou nevyčerpatelné. Je proto nezbytné tyto udržovat, chránit a podle možností rozhojňovat.“

(část prohlášení Evropské charty o vodě ze dne 6. května 1986 ve Štrasburku)

Přesto je srážková voda zpravidla považována za obtíž, a proto je i v rámci výstavby nových lokalit jednoduše a rychle odváděna pryč z místa dopadu. Tento přístup je neudržitelný a je prováděn na úkor našich a zejména budoucích generací v širokém spektru souvislostí. Jmenujme alespoň změnu mikroklimatu, ochranu podzemních a povrchových vod, obnovu podzemních vod, protipovodňovou ochranu, ale i uspokojení potřeb lidské společnosti z hlediska nároků na vodní zdroje...

Voda je základní podmínkou života všech živých organismů na planetě Zemi. Tato publikace se snaží formou pohádky pro nejmenší přispět k osvětě v rámci přístupů k problematice srážkových vod.

Autoři:

Ilustrace a scénář Adéla Moravcová (adela.moravcova@gmail.com, www.ilustratorka.cz)

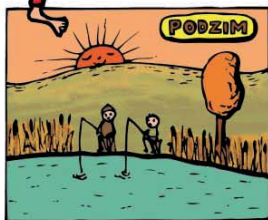
Textová část Judita Procházková (ju-kurzy@seznam.cz)

Námět Lukáš Novák (novak@pro-ject.cz, www.pro-ject.cz)

JAK PRŠOTEK DEŠŤOVÉ KAPKY ZACHRÁNIL

POBLÍŽ JEDNOHO VELKÉHO MĚSTA BYLO MALÉ MĚSTEČKO A U NĚJ RYBNÍČEK. LIDÉ Z MĚSTEČKA RÁDI TRÁVILI U RYBNÍČKU ČAS.

RYBNÍČEK MĚLI V OBLIBĚ I LIDÉ Z VELKÉHO MĚSTA, KTERÍ SEM ČASTO PŘIJÍZDĚLI...

...A NĚKTERÍ Z NICH DOKONCE ZAČALI UVAŽOVAT, ŽE SE K RYBNÍČKU PŘESTĚHUJÍ.

V RÁKOSÍ BYL MALÝ DOMEK. TAM BYDLEL SKŘÍTEK PRŠOTEK, KTERÝ SE O RYBNÍČEK STARAL. NA DRUHÉM BŘEHU ŽILA SKŘETICE ZELNICE, KTERÁ MU DOMEK ŠŠŠŠIIILENĚ ZÁVIDĚLA...

Ten Pršoun Prdšotek má takovej pěkněj domek, a já, věhlasná Zelnice, žádněj domek nemám! To mu musím překazit, tady se musí něco stát!!! To ho bude mrzet!!!

A TAK ZATÍMCO MĚL PRŠOTEK PLNÉ RUCI PRÁCE, KDYŽ POČÍTAL KAPRŮM ŠUPINKY...

Karel 250 šupin. Pepa jen 230, do příště polepšit! A Franta Lysec 12 šupin. To je slabota, kamaráde!!!

A ZBAVOVAL RYBNÍČNÍ DNO SMRADU...

Čápraka, žábraka, BAHNUM NESMRADUM!!!

...ZELNICE ČEKALA NA SVOJI PŘÍLEŽITOST. AŽ JEDNOU VIDĚLA, JAK KOLEM RYBNÍČKU BROUSIL HAMIŽNÝ ZLOBR ŠKUDLA KORUNKA A VYMĚŘOVAL NOVÁ MÍSTA PRO SVŮJ STAVEBNÍ ZÁMĚR.

Jestli tady chcete stavět, musíte se nejdřív domluvit se mnou! A já chci domek. Co domek, luxusní vilu!!! Říkám to jasně?!

To není problém, paní.

A TAK...

Chá! To bude Pršos valit bulvy, co se tady děje! Ještě že já, Zelnice, jsem tu byla první, abych rádně využila situace! Chachacha!!!

Vilka bude Pršoňovi krásně zaclánět ve výhledu! Cha cha!!!

A ZANEDLOUHO SE PRŠOTEK NESTAČIL DIVIT...

U všech škeblí a vodních dasů! Co se to děje na druhém břehu?!!

V DALEKOHLEDU

Do přeje, to je ale nadělení!

Ha! Zelnice má vilu?! Já tušil, že v tom je namočená!!!

A co je tohle za trubu?! To se mi vůbec nelíbí, jakože jsem Pršotek, syn Prskritě Prskoně z rodu Vodních Trpasloňů!

ZA ČAS HLUK ZE STAVBY UTICHL, DO NOVÝCH DOMŮ SE NASTĚHOVALI LIDÉ Z VELKÉHO MĚSTA A ŽIVOT ŠEL DÁL. PRŠOTEK MĚL ALE STAROSTI. STÁLE MUŠEL MYSLET NA TU TRUBU NA DRUHÉM BŘEHU (A MY VÍME, ŽE TO BYLA TRUBA ODVODŇOVACÍ), BYLY TO ZLOVĚSTNÉ MYŠLENKY.

A TAK AŽ ZROVNA ČECHRAL RYBNÍČNÍ PĚNU...

...DOPLŇOVAL DO ŠKEBLÍ PERLY (aby se jimi mohl chlubit na každoroční soutěži „Miss rybník“)...

A né, že jí zas prohrajíš v kartách!

...NEBO SPAL VE SVĚM MALÉM DOMKU...

...TA TRUBA HO DĚSILA!!!

JEDNOU RÁNO SE SPUSTIL LIJÁK...

Jů, leje! To se dneska krásně oprším!*

*Tak jako se my lidé na sluníčku opalujeme, pršotkové se na dešti „opršují“. Jejich plet získává brčálově zelený nádech, což považují za znamení krásy.

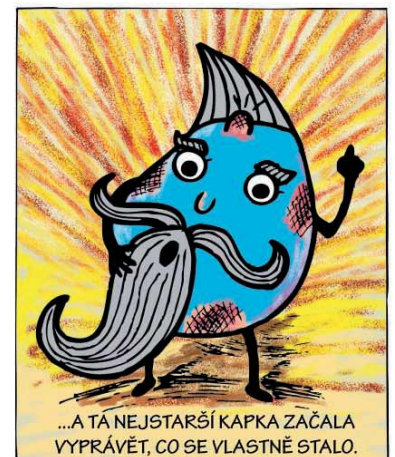
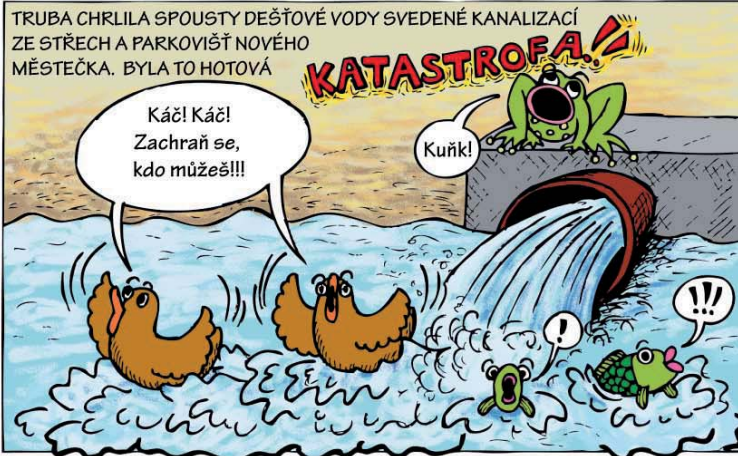

To je nádhera, takhle parádně už dlouho nepršelo! Asi si tu pohovím až do oběda.

Ha! Do sumce vousatýho, co je to za hromovej rámus?!!

Jó holenkové, ešte aby som nebyli votlučený, dyk je to dneska všude samej ten betón! To za meho mládí nebejvalo, to vám poudám! Nejdřív to s váma praští vo tvrdou střechu...

Jauvajs!

...pak vás to votluče ve voku...
Ojoj!

PRÁŠK!

...a než se nadějete, schramstne vás kanál!

ŠPLINICH!

SVIST!

AAAAA

VZZZZZ

No a než vás to konečně vyplivne do rybníčku, ještě se pořádně vomlátíte v potrubí!!!

PLIV!

Svatá prauda, že dokavad tu neřádl ten Škudla Korunka, přelo se to jedna báseň! Dopadli ste třeba na tu vrbu, co bejvala jak je tedkonc to parkoviště...

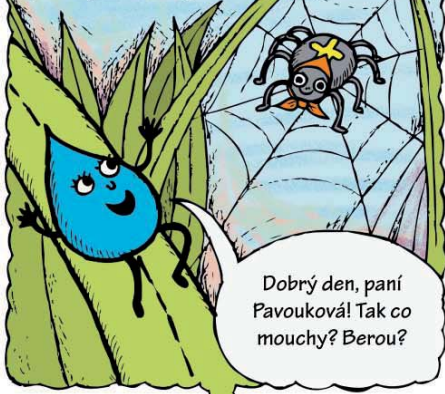
...tam ste skákali z listu na list, ešte ste se dozvěděli novinky z regionu.

Ondatra se prej bude rozvádět!

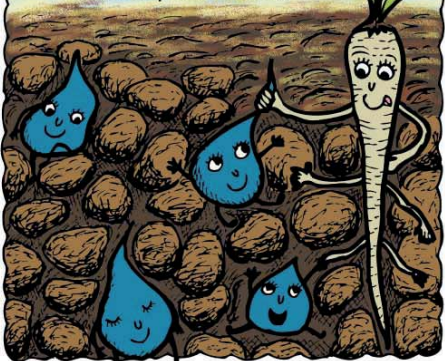
Šak taky ten její už je rok naloženej v lihu!

Pak ste se měkce svezli po stejblech trávy...

Dobry den, paní Pavouková! Tak co mouchy? Berou?

...a nakonec ste se vpjeli půdou, honili se s kořinkama, až ste se dostali do podzemní vody.

Nedávno třeba sme tu měli na návštěvě tetu Kejpku z Kanady. To vám poudám, ta byla z tej zdejší zavostalosti ouplně kosternovovaná, abych to řek tak nák učenějč!

ZE VZPOMÍNKY NA TETU KEJPKU:

Ta tfoje betoun neny dobrál! To my v Kanada máme jiná fěc, zelený stržecha! A to tě nebolí, když spadneš na to, to je supr oukej! A hodně stroma máme v městě taky, to je zelený a měkký fšude!

Tak to vidíte, takdle to nejkjo je! Rybníček bude při každým dešti vyplavenej. A když bude sucho, bude zas chybět voda, která místo aby čekala v půdě, bude tou dobou dávno někde v tramtárii!

No teda! Takhle to dál nejde! V zájmu rybníčku, v zájmu kapek, v zájmu nás všech, **MUSÍME TO ZMĚNIT!!!**

...A ZDÁLO SE, ŽE PŘŠOTEK MÁ PLÁN.

A TAK ZANEDLOUHO NA OKRAJI LESA...

Vážená lesní havěti, zvířectvo a ptactvo! Dnes v noci uskutečním misi, která snad zastaví..

..utrpení dešťových kapek, i další vyplavování rybníčku. Nové městečko potřebuje více trávy, květin a stromů, aby se chudáci kapky tolik nenatloukly, když tam spadnou, a aby u nás déle zůstaly a..

..neodteklý hned okapem a kanálem. Každý z vás, kdo mi pomůže, obdrží volňásek na koncert slavné kapely Kapři, který se koná u příležitosti křestu jejich alba Nestrhne tě proud!

KAPŘI
NESTRHNE TĚ PROUD
Hrají: Karel - frontiš, kytara
Franta Lysec - basák
Pepa - bicí

STŘEŠNÍ LETKA

Rozkaz, pane!

CHODNÍKOVÁ ČETA

Ave Pršotek!

Nemohl bych radši sázet s veverkou?

STROMOVÁ ESKADRA

O zatrávnění střech se postará „střešní letka“ čili ptactvo. Všechny možné skuliny na střechách zaplní hlínou a semínky trávy. Letce velí sova, protože ve tmě nejlíp vidí. Zazelenění chodníků, cest a parkoviště provede „chodníková četa“ - veverka, ježek, krtek, myš a žába. Nejmenší škvrny vám pomohou najít mravenci, o hnojení se postará brouk hohnivál. Velká zvířata, jako medvěd, liška, vlk a zajíc, tvoří takzvanou „stromovou eskadru“ a vysázejí stromy podél cest a mezi domy.

Až bude vše zasázeno, Zelnice udělá rychlorostoucí kouzlo a očaruje semínka, aby přes noc vyrostla. Já osobně přivolám menší deštík, aby se to zalilo.

Jasně, šéfikú!

A V NOCI...

Hody, hody, doprovody, ať to roste jako z vody!

Prší, prší, jen se leje, čáryrumbabc! Pršum dešťum a tak všelijak podobně!

A PAK DRUHÝ DEN RÁNO...

No tohle?! Co se to tu v noci stalo? Jeden si na chvilku zdřimne...

Jak Pršotek dešťové kapky zachránil ...

Bylo nebylo, jedno malé městečko, ne moc blízko, ale taky ne dost daleko od velkého města – třeba Prahy. Městečko si dlouho žilo svým životem a užívalo si krás okolního lesa, polí a luk a taky malého rybníčku s rákosím a hejnem kachen. Přes léto se lidé v rybníčku koupali, na jaře a na podzim sem chodili krmit kachny a v zimě se tu bruslilo. Bylo tu moc hezky...

Tak hezky, že se to doneslo i do velkého města a začalo přibývat turistů a výletníků o víkendech i o volných dnech a potom už tu lidé chtěli být nejen ve svátek, ale i v den všední a začali přemýšlet, že se do městečka a k rybníčku přestěhují...

Příběh by tu mohl skončit, ale právě tady doopravdy začíná. A je třeba se podívat na svět otevřenýma očima a taky srdcem, aby bylo vidět to, co vidí jen ti, kteří se dívat umí a chtějí. Všichni se to učíme každým dnem... Kdo už to umí, tak ví, že u našeho městečka, ale i v něm, kromě lidí, zvířat, stromů a rostlin žijí i další bytosti. Někdo tvrdí, že jsou jen v pohádkách, ale já vím, že tam žijí skřítkci v mechu na kraji lesa, Březová paní v březové aleji vedoucí k rybníčku, víly obývají lesní palouk a vycházejí tančit i za skřítkem vodním z našeho rybníčku. Jsou tu bytosti podobné elfům – květinovým vílám, které se starají o rostliny, bytosti, které jsou nápomocné zvířátkům a pak jsou tu, podobně jako ve světě lidském, i bytosti, které se starají jen sami o sebe. Mezi ně patřila u našeho rybníčku skřítkka Zelenka, ale pro její povahu jí všichni říkali Zelnice.

Skřítek vodní byl zase velmi uznávaný mezi všemi obyvateli téhle krajiny. Jmenoval se Pršotek. Tedy nejmenoval, ale všichni mu tak říkali kvůli jeho vlastnostem. Nikdy neměl daleko ke kdejaké dobromyslné lotrovině, nikdo si před ním nebyl jistý a při každém setkání s ním všichni netrpělivě očekávali, copak si na ně vymyslí. A pokud alespoň trochu krápalo, přšlo či přímo lilo, z celé radosti ho napadala ta největší alotria. Proto mu nikdo neřekl jinak než Pršotek. Zastával funkci, která odjakživa patřila panu Vodníkovi, staral se o vodu v rybníčku a všechny její obyvatele. Rybníček měl kdysi svého pana Vodníka, jenže ten se před mnoha lety zamiloval do vodní víly Xany ze severního Španělska, která byla v Čechách na dovolené u své sestřenice, a odcestoval za ní. Opuštěný rybníček chátral, a tak se o něj začal starat právě Pršotek. Zabydlil se v domečku pana Vodníka vedle staré vrby na hrázi, s výhledem na březovou alej vedoucí k městečku.

Skřítkka Zelnice měla na tenhle vodníkův domek sama velký zálsusk, a tak teď byla pořádně naštvaná, že jí Pršotek vyfoukl bydlení přímo před nosem, ale nemohla nic dělat. Tak si alespoň postavila domeček přímo na protější straně, aby mu kazila výhled a taky, aby měla přehled, co dělá a přemýšlela, jak by Pršotka nazlobila.

Všechny tyhle záležitosti ohledně správy rybníčku a bydlení se udály mnohem dříve, než lidé z města tohle kouzelné místo objevili. Když se tak stalo a začali plánovat svůj přesun blíž k přírodě, věci se začaly měnit. Přijíždělo hodně velkých a těžkých aut, zpěv ptáků a hádky kachen na rybníčku o to, kdo má nárok na který kousek suché housky, přestaly být slyšet, protože tu byl neustálý hluk

ze stavby a puštěných rádií dělníků. Na dohled od rybníčku rychle rostlo betonové městečko pro lidi z velkého města. Pršotek z toho byl velmi unavený a zmatený, a tak se rozhodl, že si udělá na pár dní volno a vydal se k Vodní paní ze studánky uprostřed lesa. Rybníček poručil do správy Vyšší moci s tím, že se určitě o vše dobře postará, zamkl domek a odešel na návštěvu.

U Vodní paní pobyl nějaký čas, a když se vrátil, čekalo ho několik nových věcí. Jak se blížil domů, překvapilo ho, že hluk ze stavby utichl. Zaradoval se a přidal do kroku, těšil se na svůj rybníček, vyšel z lesa a prošel březovou alejí až na hráz. Nové městečko bylo za těch několik týdnů dokončené. Clonilo celou západní stranu, takže se Pršotek mohl rozloučit s pohledem na krásné západy slunce, ale to by mu tak nevadilo. Od betonového městečka se táhl přes pole a louky docela široký pás čerstvě navršené hlíny. To se Pršotkovi vůbec nelíbilo. Když došel pohledem až k vodě, viděl, že ta čerstvě rozoraná hlína v sobě ukrývá obrovskou odvodňovací rouru, která ústí přímo do rybníčku. „Tohle je hodně špatně“, pomyslel si Pršotek a přejel pohledem dál, aby se seznámil s dalšími novinkami.

Hned vedle odvodňovací roury stála na břehu rybníčka zbrusu nová vilka amerického stylu, kterou si nechala postavit skřítky Zelnice. Pršotek najednou pochopil. Skřítky Zelnice se již dávno domluvila s hamižným zlobrem Škudlou Korunkou na výstavbě městečka. Tajným dodatkem jejich dohody bylo postavení super luxusní vilky pro Zelnici, která chtěla Pršotka naštvat a vrátit mu tak to, že nemohla jít bydlet do Vodníkovy domku. Pršotek si smutně sedl pod starou vrbu a vyčítal si, že tu nebyl, že se již dříve nezajímal o to, co se v okolí děje.

Rychle se mezi zvířátky, skřítky, vílami a dalšími bytostmi rozkřiklo, že se Pršotek vrátil a přišli ho pozdravit. Vysvětlili mu, co se stalo, potvrdili jeho domněnku o spolupráci zlobra Škudly Korunky a skřítky Zelnice a taky ho ujistili, že kdyby byl doma, stejně by nic nezmohl. Alespoň si odpočinul a život půjde dál, nějak si všichni zvyknou. S povzbuzením a přáním pěkného večera se poté všichni rozloučili a šli domů.

Všichni už určitě spokojeně spali, jen Pršotek pořád nemohl usnout. Vždy, když zavřel oči, zdálo se mu o obrovské černé díře, odtokové rouře z městečka. Budil se každou chvilku s pocitem, že něco není v pořádku, s hlukem řítící se vody a strachem, že se utopí. A to byl přitom skřítek vodní... Nevěděl, co s tím, došel si uvařit bylinkový čaj od babičky, který na strachy a nemoci vždy dobře zabíral, a nakonec přeci jen usnul. „Ráno moudřejší večera.“, bylo to poslední, co mu proběhlo hlavou.

Ráno ho probudilo sluníčko, které už stálo vysoko nad hlavou. Vypadalo to, že bude pěkný den, ale najednou se odněkud rychle přihnaly mraky plné deště a chtěly si hrát se sluníčkem na schovávanou. Sluníčko to chvilku bavilo, ale pak už ne a mraky pořád chtěly hrát. No a dopadlo to podobně jako u malých dětí, když si s nimi nechce nikdo hrát – pláčem. A když se rozpláče mrak, to je pak na Zemi pěkný déšť.

Pršotek se na zamračenou, smutnou oblohu díval s obavami, a když z mraků spadly první dešťové kapky, pozavíral celý domek a šel vyhlížet, co se bude dít. Znovu a znovu se mu vracel jeho sen z noci. Nějakou chvíli se nic nedělo, ale pak se u vilky skřítky Zelnice rozrazila vrata a vyklouzla

z nich na vodu nová luxusní loď se všemi nejmodernějšími vymoženostmi. Skřítko Zelnice naskočila do loďky a vyrazila na okružní jízdu kolem rybníčka. Pršotek ji jen chvilenu stíhal pohledem, než jeho zrak utkvěl na odtokové rouře z městečka. A pořádně se lekl.

Voda se tu valila obrovskou rychlostí, každým okamžikem stoupala a hrnula se do rybníčku. Navíc v ní plavalo všechno, co s sebou voda vzala. Smyla špínu ze všech ulic městečka, takže teď byla ošklivě šedá, a na hladině se kolíbala spousta plastových lahví, jež byly pohozeny v městečku a spolu s vodou přeneseny odvodňovací rourou. Také kachny to odneslo do poloviny rybníčku a nemohly se dostat zpátky, jaký to byl proud. Všichni byli vyděšení, ale věděli, že musí něco udělat. Žáby naskákaly na okraj roury a snažily se přidržovat kusy dřev a rákosí tak, aby je mohli ostatní přibít a rouru ucpat. Byla tu snad všechna zvířátka a chvilku to vypadalo, že se společné dílo podaří. Tlak vody byl ale nakonec tak velký, že se všechny zábrany prolomily a zvířátka – žáby, kachny, vodoměrky a další – se tím nárazem vody rozletěla do daleka a se šplouchnutím skončila ve vlnách rybníčku. Voda rychle stoupala a hrnula se přes stavidlo a korytem jindy tiše bublajícího potoka se valila dál. Nic ji nezastavilo, jen tak prosvištěla kolem.

Mraky se mezitím dost vyplakaly a zamířily jinam, sluníčko se už zase usmívalo a rychle sušilo skoro louže i mokrá zvířátka, která spláchnula voda. Pršotek také pomáhal ucpávat rouru, a až teď zamířil ke svému domečku, aby zjistil případné škody. Bylo to docela v pořádku, jen jedním oknem šplouchla vlna z rybníčku trochu vody, a tak měl v obýváku na podlaze několik louží. Došel pro hadr a kbelík, že vodu uklidí, a jak se sklonil blíž, uviděl, že v louži je voda zvláště barevná – taková modřejší... Všechny kapky vody, které tam byly, byly pořádně potlučené a plné modřin. Opatrně je začal stírat a přendávat do kbelíku. Bylo mu kapek líto a přemýšlel, co se jim stalo. Jedna z kapek na něj promluvila: „Litovat nás nemusíš. To nikdy nikomu na světě nepomohlo, ale pochopit bys mohl. Jsme potlučené... i takováhle může být voda – samá rána, modřina a jak vidíš, není to pěkný pohled...“ „A kde jste k tomu výprasku přišly?“ podivil se Pršotek.

„Kde? Jen se podívej kolem sebe a taky si udělej výlet do městečka. Viděl jsi nové střechy domů, parkoviště, příjezdovou cestu? Všechnu tu spoustu betonových nebo asfaltových ploch ve městě? To ti je rána, když na to spadneš z té výšky! To se nesmíš divit, že jsme samá boule a modřina. Už jsme v mracích musely zavést speciální výcvik pádů z juda a dalších bojových sportů, abychom to vůbec přežily. Ale na modřiny to moc nezabírá, ty máme stejně.“

„Není to tak jednoduché“, pokračovala kapka, „... dříve to bylo fajn – spustil ses z mraku, chvíli letěl a pak jsi pomaličku padal z listu na list, to když jsi to vzal přes les, nebo ses zhloupl po stéblech trávy nebo obilí a svezl se na chladnou zem. Poté ses pomalinku vpíjel do země, hrál si na schovávanou a honěnou s kořínky rostlin i stromů, a pokud si tě nenašli a nechtyli, doputoval podzemním labyrintem až do rybníčka. V jiném případě, když sis to dobře vypočítal, žbluňknul jsi třeba přímo do rybníka. Radost, pohoda. Dozvěděl ses novinky od stromů, rostlin a věděl jsi, že jsi užitečný, protože ti děkovali, že jsi za nimi přišel. Ale teď?...“

„Teď je to většinou jako jízda na tom nejbáznivějším tobogánu. Nadechneš se, zadržíš dech,

zavřeš oči a čekáš, kde tě to vyplivne. Doslova. Střecha tě shodí do okapu, odtud to vezmeš téměř volným pádem do kanálu a i odtud rychle pryč. Nakonec tě to vyplivne tou velikou rourou přímo do rybníčka, jenže takovou rychlostí až to bolí. Dříve jsme zůstávali déle, protože nám to dělalo radost, ale teď se snažíme zmizet co nejdříve. Uvidíš, že takhle budete mít vody hodně, ale najednou a nevhod, nekontrolovatelně, jak jsi viděl dnes, a pak, až bude sluníčko více přes léto hřát, vám bude voda chybět a tvůj rybníček bude vysychat.“

Jak kapička mluvila, pomalu mizela a se slovem vysychat se rozplynula úplně. Dotřel podlahu, ostatní mlčící kapičky vody opatrně vylil do rybníčka a vyšel se podívat ven, co ostatní. Ti byli shromáždění před Pršotkovým domečkem, vášnivě diskutovali a hlavně vypočítávali škody, fyzické i duševní. Přišla i potlučená Zelnice a pod paží nesla svou super luxusní loď, teď už k ničemu, protože se jí rozlomila vejpůl. Ona sama byla taky pěkně rozhozená a nevěděla pořádně, co se stalo. Jak jí několikrát vlny uhodily lodí přes hlavu, nějak se jí projasnilo a přišla se omluvit. Neuvědomila si, co všechno může stavba způsobit. Viděla v té době jen a jen svůj luxusní domek. Když ji ostatní uviděli, odpustili jí, ale hlavně potřebovali vymyslet, co dále. Věděli, že jim hrozí stejná situace při každém dešti, a s naprostou jistotou to, že tohle znovu zažívat nechtějí.

Pršotek, který nejdříve jen poslouchal, si vzal slovo a převyprávěl jim, co mu pověděla dešťová kapka v jeho domě. Řekl jim, jak se voda mění, že se stává tvrdá a necitelná, aby mohla přežít svou cestu z mraků na zem, kdy je otloukaná pády na tvrdý povrch, i o toboganové jízdě okapy a stokou. A jak odtud hned pospíchá do mraků, do klidu, protože jí nikdo nepoděkuje a s nikým z rostlin, stromů, ani zvířat nemůže pobýt a popovídat si. Všem z toho bylo smutno a těžko u srdce, když si představovali cestu dešťové kapky a její neskonalou odvahu.

„To přeci nejde.“, „To chce změnit.“, „Pomůžeme jim.“ – začaly se nespěšně ozývat jednotlivé hlasy. Pomoci chtěli všichni, zbývala už jen otázka jak. Společně vymysleli, že se pokusí vytvořit kolem parkovišť i komunikací zelená prostranství – trávníky, keře i stromy – a ještě osadí střechy budov rostlinami. A jak se domluvili, tak také udělali. Ježci, myšky, žáby a další zvířátka začali roznášet semínka plazivých rostlin, mateřídoušky, jetele a dalších, mezi dlaždice na parkovišti, všude, kde byla nějaká mezírka, tam dopadlo semínko a troška země. Ptáci si vzali na starost střechy domů a ze zobáčků tam nasázeli zelené zahrady, lišky a medvědi zase s Březovou paní vysázeli další kus březové aleje až k ulicím městečka a nezapomněli ani na městečko samé. Když bylo dílo u konce, všichni poprosili dobré síly o ochranu a pomoc, aby to všechno rychle rostlo. A protože zázraky se dějí každodenně, ale vznikají tak pomaloučku, že si všimneme až hotové věci, tak jednoho dne se stal takový zázrak i v našem městečku u rybníčka.

Lidé ráno uviděli kvetoucí mateřídoušku na parkovišti, při pohledu z okna je zdravila kvítka na střechách domů a kolem cest šumělo listí na keřích i stromech. Ve vzduchu to vonělo a byl slyšet bzukot včel a zpěv ptáků. „ZÁZRAK – město rozkvetlo!“ říkali si lidé a usmívali se, protože tohle bylo to, proč se původně k rybníčku stěhovali. Pro radost z rostlin, vůně a hlavně života v tom všem.

Zatím netušili, že za tu změnu mohla práce Pršotka, Březové paní, skřítky Zelnice a dalších bytostí a zvířátek, kteří chránili své domy na břehu rybníčka. Ale protože se lidem město takhle líbilo, začali se o něj starat sami. Sázeli dál stromy a rostliny, až se jednou městečko stalo vzorem pro další města a lidé se sem sjížděli hledat inspiraci pro radostné žití s přírodou celé Země.

Život šel dál. Pršotek a všichni ostatní z okolí rybníčku měli radost, že pomohli jednomu malému, velkému zázraku ve městě a přestali se bát dešťové vody, protože i ta už se sem vracela s radostí. A nespěchala, ale chtěla pobýt s rostlinami a zvířátky a rybníček už nikdy nevyplavila tím, jak pospíchala pryč.

Tady můžeme v klidu a radosti ukončit náš příběh. Rybníček a jeho obyvatelé jsou zachráněni před problémy s vodou, naopak, městečko kvete a voní, je tu plno radosti... a pokud i v Tobě zůstala chuť jít ven a zasadit semínko rostlinky, kvítek nebo strom, tak jen do toho. Dešťová kapka bude určitě ráda, že bude padat do voňavé, měkké zeleně a bude jí moci dát napít. Myslím, že Ti za ní můžu poděkovat.

Tak tedy DĚKUJI za vodu, strom, kvítko, zvířátko, všechny na zemi, za Zemi...